

rozhodné, že v řízení o úpravu nájemného podala jednak korporace Obchodní a živnostenská komora v Praze a Svaz hotelierů a velkorestauraterů v Praze, jednak soudní znalec shodný posudek, že hotelový podnik žalované jest pokládati ve smyslu zákona na ochranu nájemníků za střední provozovnu. V tom, že přes tato dobrá zdání dospěly nižší soudy k závěru, že nejde o střední, nýbrž o velkou provozovnu, není rozporu se spisy podle § 503 čis. 3 c. ř. s., nýbrž jde, jak již řečeno, jen o právní závěr, který lze napadati jen dovolacím důvodem § 503 čis. 4 c. ř. s. Jde jen o to, jaké vlastnosti činí provozovnu velkou ve smyslu zák. o ochr. náj. Ve směru tom podává zákon v § 11 zák. o ochr. náj. měřítko pro rozhodování soudů o zvýšení nájemného v řízení nesporném v ten smysl, že soud při rozhodnutí, zda provozovna podle § 9 je malá, či střední, a podle toho ovšem také, zda je větší, než střední, tedy velká (§ 4 (1) čis. 4 zák. č. 210/1931), má přihlížeti k její velikosti, ke způsobu jejího užívání a k rozsahu podniku (srov. rozh. čis. 12.841 a 12.945 sb. n. s.). Byť i zákonodárce nehleděl jen k objektivnímu měřítku (rozsahu místností), nýbrž měl také na mysli subjektivní vlastnosti a činnost nájemníka, větší rozsah podnikání nájemníkovy, způsob užívání najaťých místností a pod., je v souzeném případě počet a rozsah místností rozhodným pro posouzení, o jakou provozovnu jde. Není sporu o tom, že hlavní výdělečná činnost žalované spočívá v pronájmu hotelových pokojů, a že k účelu tomu používá kromě vedlejších místností 60 pokojů v úhrnné výměře 762'037 m² umístěných ve třech patrech domu. Již z toho je zřejmé, že žalovaná provozuje výdělečnou činnost hlavní, pronajímání pokojů cizincům k přechodnému pobytu, v rozsahu velkém, a již tato okolnost je postačitelým měřítkem pro správný úsudek, že jde o velkou provozovnu ve smyslu čl. I § 4 (1) č. 4 zák. čis. 210/1931 sb. z. a n., nehledíc k tomu, zda jsou vždy všechny místnosti obsazeny, a nehledíc k tomu, jakého obrátu a zisku dociluje žalovaná, neboť to jsou již otázky hospodářské prosperity podniku.

Čís. 13961.

Předpokladem § 6 ex. ř. jest, že pro téhož povinného je více exekučních soudů. Předpisu tohoto nelze však použít k souhrnné žádosti proti více povinným, pro něž platí rozličné exekuční soudy.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, R II 516/34.)

Na základě rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti navrhl vymáhající věřitel mimo jiné proti Aloisu N-ovi a Maxu N-ovi u okresního soudu civilního pro Brno-město povolení exekuce zabavením pohledávky. Exekučním soudem proti Maxu N-ovi byl okresní soud civilní pro Brno-město, proti Aloisu N-ovi okresní soud v Uherském Ostrohu. Soud první stolice povolil exekuci proti oběma dlužníkům. Rekursní soud exekuční návrh proti Aloisu N-ovi zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Povoliti žádané exekuce proti Aloisu N-ovi byl příslušný buď krajský soud v Uherském Hradišti podle § 4 č. 1 ex. ř., neb okresní soud v Uherském Ostrohu za předpokladu posledního odstavce § 4 ex. ř., kdežto pro ostatní povinné byl jako exekuční soud příslušný též k povolení exekuce dle uvedeného předpisu okresní soud civilní pro Brno-město. Všechny tyto soudy jsou výlučné (§ 51 ex. ř.). Dovolávání se předpisu § 6 ex. ř. není případné, poněvadž okresní soud civilní pro Brno-město není pro povinného Aloise N-a exekučním soudem ve smyslu § 18 čís. 3 ex. ř. Předpokladem § 6 ex. ř. jest, že pro téhož povinného je více exekučních soudů buď proto, že má povinný u několika okresních soudů obecný soud ve sporných věcech nebo vzhledem k poloze majetku, na který se exekuce vede, nebo vzhledem k současné žádosti za několik druhů exekuce, jež mají býti vykonány v rozličných soudních obvodech, nelze však předpisu tohoto použití k souhrnné žádosti proti více povinným, pro něž platí rozličné soudy exekuční. Pro takový případ postačí k zamezení komplikací a zdržení exekučního řízení, by žádost byla podána u soudu příslušného podle předpisu § 4 čís. 1 ex. ř.

Čís. 13962.

Služební pragmatika pro úředníky a zřizence města Brna.

S hlediska § 54, odstavec p á t ý služ. pragm. stačí, byl-li omluvný důvod nemoci prokázán zaměstnancem i d o d a t e č n ě.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv II 706/32.)

Žalobce, silniční dozorce města Brna, domáhal se na městské radě hlavního města Brna, aby mu bylo vyplaceno to, co mu bylo sraženo za dobu jeho nemoci. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Ze smyslu služebních předpisů vyplývá, že nestačí, když městský zaměstnanec jinému zaměstnanci, který není představeným, sdělí, že chce jíti k lékaři, nýbrž jest nutno, by nemoc neb jiný závažný důvod znemožňující službu, co nejdříve byl oznámen představenému (§ 54 odst. (1) služ. pragmatiky), a, trvá-li důvod nepřítomnosti dále než tři dny, jest tento důvod prokázati (§ 54 odst. (5) služ. pragm.). Tento průkaz byl by musil žalobce předložiti svým představeným. Žalobce neučinil ani to ani ono a ani netvrdil vůbec v dosavadním řízení, že předložil průkaz o své nemoci. Je tedy zřejmo, že se žalobce dopustil porušení služebních předpisů, které mají v zápětí ztrátu služebních požitků po dobu neomluvené nepřítomnosti. I když žalobce skutečně byl nemocen, nemění to nic na věci, poněvadž nemoc nebyla